

Zima, zima, vrba osamela . . .

Zima, zima, vrba osamela,
duša — v duši misel nevesela!
Pómład pa v vejevje vrbe skrito
piščal vrže — pesem čudovito . . .

Razživi naj se in naj nasluša,
naj moči k poletu dvigne duša!
Posestrima pómład, vsega me okleni,
pesem solnca, ptičk in cvetk daj meni!

Fran Žgur.

Nočni potnik.

Svetle zvezdice migljajo
nad temotno mi zemljó,
misli gorke trepetajo
tjakaj k njim skoz noč hladnó.

Oj, ve lučce mi nebeške,
nedosežne večni čas,
kolikrat že vam človeške
tožil sem nadloge jaz!

Ve pa hladne ste ostale,
zdelo se mi je vsekdar,
kakor da bi se smejale:
„Kaj nam tvoja beda mar!“

Vendar spet se k vam oziram,
potujoč na južno stran,
znojno čelo si otiram
ter vas uprašam: „Kdaj bo dan?“

Zvezdice začno bledeti
in se skrivajo, rekoč:
„Zdaj pa solnce naj ti sveti
in ti v dušo lije moč!“

Fr. Rojec.

Dan in noč.

V vihri mu buče kolesa,
zlatokodro glavo stresa —
kralj prihaja — dan!
Bitja vsa bude se s šumom,
strele meče on s pogumom
čez nebeško plan . . .

Od lesov tam v sinji dalji,
glej, kraljica v temni halji
k nam prihaja — noč!
Kakor mati otročiče
hčerke — zvezde zlate kliče,
uspavanko nam pojoč . . .

Fran Žgur.

